

РЕШЕНИЕ

№ 32086

гр. София, 13.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилка

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12561** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ФАКТОРИ“ АД – [населено място], срещу решение № 1466/16.04.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 16512/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 12 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-178/18.09.2024 г., издадено от изпълняващия правомощията на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 55, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 10, т. 1, вр. чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗМИП.

В касационната жалба се сочат основания по чл. 348, ал. 1 НПК – нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието. Твърди се, че районният съд неправилно е потвърдил наказателното постановление, без да съобрази противоречие във фактическите твърдения на административнонаказващия орган относно изпълнителното деяние, както и че неправилно е отказал приложение на чл. 28 ЗАНН. Прави се искане за отмяна на решението и на наказателното постановление, а при условията на евентуалност – за връщане на делото за ново разглеждане. Претендират се разноски.

Постъпила е и частна жалба от касатора срещу определение № 3865 от 16.09.2025 г. по същото

дело, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на решението в частта му за разноските. Твърди се, че изготвената СТЕ не е поискана от страната и съответно не следва да се възлага в нейна тежест. Акцентира се върху това, че жалбоподателят е отправил искане до съда да задължи ответната страна да представи копие от диска, с който е представила доказателства по преписката или разпечатка на хартиен носител. Искане за назначаване на експертиза не е било формулирано, а според касатора и не е било необходимо доколкото извличането на информацията от диска не изисква специални знания.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Й., която моли съда да уважи касационната и частна жалби и претендира присъждането на разноски за две инстанции.

Ответникът - заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, чрез юрисконсулт Л., оспорва касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на СРС, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното:

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното:

„ФАКТОРИ“ АД е инвестиционен посредник и задължено лице по чл. 4, т. 8 от ЗМИП. На 13.04.2023 г. между дружеството и клиента Ferrymill L., с регистрационен номер № HE 356918 и клиентски № 8791, са били установени делови взаимоотношения по силата на дистанционно сключен договор за брокерски услуги. В тази връзка за дружеството е възникнало задължение да приложи мерките за комплексна проверка по ЗМИП, включително да извърши проверка на събраните идентификационни данни на клиента и да документира предприетите действия по реда на чл. 55, ал. 3 от закона. В хода на извършена от КФН проверка е било представено клиентското досие на Ferrymill L., от което се установява, че проверката на идентификационните данни е осъществена чрез установяване на изискване първото плащане по сделката да се извърши чрез сметка на името на клиента в допустима кредитна институция, като е било представено и преводно нареждане за постъпил банков превод. Наред с това дружеството е посочило в писмени обяснения от 08.01.2024г., че е използвало и втори способ за проверка – „извършване на справки в публично достъпни местни и чуждестранни официални търговски, фирмени, дружествени и други регистри, задължено да прилага мерки срещу изпирането на пари в друга държава членка или в трета държава по чл.27“. Съдът е установил, че по отношение на този втори способ в клиентското досие и в останалата представена документация не се съдържат данни за неговото документиране по смисъла на чл. 55, ал. 3 от ЗМИП, включително относно датата и часа на извършване на действията, както и имената и длъжността на лицето, което ги е осъществило.

При така установената фактическа обстановка районният съд е обосновал извод, че дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 55, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 10, т. 1, вр. чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗМИП да документира предприетите действия по проверка на събраните идентификационни данни на клиента, поради което административнонаказателната му отговорност е ангажирана

законосъобразно. Приел е още, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е правилно. Постановено е при пълно изясняване на релевантните обстоятелства, при липса на процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон. Не се установяват сочените в касационната жалба пороци.

Правилен е изводът на районния съд, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Административнонаказателното обвинение е формулирано ясно и точно, като са посочени релевантните фактически обстоятелства и нарушените законови разпоредби, поради което правото на защита на санкционираното дружество не е било ограничено. Нарушението е индивидуализирано като недокументиране на използвания втори способ за проверка на идентификационните данни, а не като липса на проверка изобщо. След като самото дружество е посочило в хода на проверката, че е използвало справки в публично достъпни регистри, за него е възникнало и задължението да документира тези действия по начина, предвиден в чл. 55, ал. 3 ЗМИП.

На следващо място, преценката на районния съд за съставомерност на деянието съответства на съдържанието на чл. 55 от ЗМИП. Съгласно ал. 2 при установяване на делови взаимоотношения без присъствието на клиента лицата по чл. 4 извършват проверка на събраните идентификационни данни чрез използване на два или повече от способите по ал. 1. Съгласно ал. 3 предприятиите по ал. 1 и 2 действия се документират, като в документите за извършената проверка на идентификацията задължително се съдържа и информацията относно датата и часа на извършване на действията, както и имената и длъжността на лицето, което ги е извършило. По делото е установено, че деловите отношения с клиента Ferrymill L. са били установени дистанционно, поради което за дружеството е възникнало задължението по чл. 55, ал. 2 ЗМИП проверката на събраните идентификационни данни да бъде извършена чрез два или повече способа. Районният съд е приел за установено, че освен способа по чл. 55, ал. 1, т. 6 ЗМИП – първо плащане по сметка на клиента, дружеството е използвало и втори способ, изразяващ се в справки в публично достъпни местни и чуждестранни официални търговски, фирмени, дружествени и други регистри. Именно по отношение на този втори способ липсва документиране съобразно изискванията на чл. 55, ал. 3 ЗМИП. За ангажиране на административнонаказателната отговорност в случая не е необходимо да се установи липса на проверка изобщо, а липса на надлежно документиране на предприетите действия по проверката. Законът изрично свързва възникването на задължението по чл. 55, ал. 3 ЗМИП с предприетите действия по ал. 1 и 2, а по делото е установено именно, че дружеството е заявило използване и на втори способ, без той да е документиран по предвидения ред.

В тази връзка, извън контекста на мотивите касаторът оспорва необходимостта от прилагане на „разпечатка от масивите“. Последната съдът не е извел като самостоятелно изискване на закона, а като най-логичната, лесна и достъпна методика за установяване на обстоятелството, че са

извършени съответните справки и от кого.

Правилен е и изводът на районния съд за неприложимост на чл. 28 ЗАНН. Липсата на вредни последици, оказаното съдействие на контролните органи и липсата на предходни нарушения са обстоятелства, които следва да бъдат съобразени, но не са достатъчни да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Става въпрос за неизпълнение на задължение по ЗМИП, свързано с проследимостта и проверимостта на действията на задължените лица в рамките на превенцията срещу изпирането на пари. Ето защо не са налице предпоставки за квалифициране на случая като маловажен. Не следва да се възприеме и оплакването за явна несправедливост на наказанието, доколкото имуществената санкция е определена в минималния размер, предвиден в закона.

По изложените съображения съдът приема, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Основателна обаче се явява подадената частна жалба срещу определение № 3865 от 16.09.2025 г., с което е оставено без уважение искането за изменение на решението в частта му за разноските.

Съгласно чл. 60, ал. 2 от ЗАНН „При подаване на жалба административнонаказващият орган е длъжен да изпрати на съда цялата преписка заедно с приложенията“. В случая административният орган е избрал част от събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства, да представи на хартиен носител, а друга на диск. В открито съдебно заседание от 18.02.2025г. жалбоподателят „ФАКТОРИ“ АД е отправил молба до съда да задължи ответната страна да представи копие от диска или материалите на хартиен носител, за да може страната да се запознае с тях. Съдът е счел, че следва да допусне СТЕ със задача вещото лице да снесе на хартиен носител съдържанието на този диск, разноските по която с оглед изхода на делото са възложени в тежест на жалбоподателя. С обжалваното определение съдът е отказал да измени решението си в тази част, като е изтъкнал, че СТЕ е единственият способ за годно приобщаване на съдържание от електронен носител, а тежестта за разноските е ясно дефинирана в чл. 189 и чл. 190 от НПК.

Настоящият касационен състав намира така постановеното определение за неправилно. НПК намира субсидиарно приложение в производството по обжалване на актове по ЗАНН за неуредените в същия въпроси. Предвид наказателния характер на тези производства основните принципи и начала заложи в НПК и гарантиращи в пълна степен реализиране правото на защита на санкционираното лице намират проявление в пълна сила. Санкционираното в производството по ЗАНН лице има качеството на „обвиняем“. Съгласно чл.55 от НПК сред основните права на лицето е това да се запознава с материалите по делото. На електронен носител е представена както и самият административен орган твърди кореспонденция от дружеството жалбоподател адресирана до АНО. Щом органът е решил, че тази информация има значение за правилното решаване на делото и я е включил в общата съвкупност на доказателствените материали, то те се подчиняват вече на правилата на НПК при спазване на всички основни начала на наказателния процес, вкл. и на изискването за равнопоставеност на страните. Всичко, което се намира в кориците на делото, трябва да бъде достъпно за страните в еднакъв вид. Предвид че дискът е съставен и представен именно от АНО, независимо от твърдението му, че същият съдържа представена от жалбоподателя информация, то тя трябва да

достъпна и за последния, като същият безпрепятствено следва да може да се запознае с нея в ход на процеса.

В съдебна фаза ръководно-контролните функции са възложени на съда и именно в негова тежест е да обезпечи правото на достъп на страните до материалите по делото. В конкретния случай съдът ненужно е назначил експертиза доколкото не се касае за запис чиято автентичност следва да бъде установена, да се изискват специални технически знания или да се касае за запис, който като такъв да е доказателствена следа от самото деяние. Случаят касае писмени документи, представени на дигитален носител, а приетия от районния съд подход създава неоправдана имуществена тежест за жалбоподателя каквато не намира законово оправдано основание.

С оглед изложеното така постановеното определение следва да бъде отменено, както и постановеното решение в частта, с която „ФАКТОРИ“ АД“ е осъден да заплати в полза на СРС сумата от 480 лева разноски за експертиза, като същите останат за сметка на съда.

Предвид изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от НЗПП, на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 66,47 евро, платимо от касационния жалбоподател.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, VII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ определение № 3865 от 16.09.2025 г. постановено по н.а.х.д. № 16512/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 12 състав.

ОТМЕНЯ решение № 1466/16.04.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 16512/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 12 състав, в частта, в която „ФАКТОРИ“ АД“ е осъден да заплати в полза на СРС сумата от 480 лева разноски за експертиза.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

ОСЪЖДА „ФАКТОРИ“ АД, ЕИК , да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 66,47 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: